

men også på rettighetstap som er idømt før den nye lov. Idømt tap av statsborgerlige rettigheter vil således falle bort. Bare for landssviksaker gjelder her et unntak, men slike rettighetstap som er idømt under rettsoppgjøret, foreslås bare å skulle gjelde i 5 år fra det tidspunkt som er fastsatt i § 32. Rettighetstapet vil etter dette forslag falle bort etter 5 år regnet fra 8. mai 1945, dog således at den tid domfelte har snt frihetsstraff (eller sittet i vartektsfengsel som er kommet til fradrag i frihetsstraffen) ikke regnes med i tiden. For vernerettens vedkommende har komiteen ikke våget å gå lenger enn det allerede er skjedd ved loven av 28. juli 1949, som har medført at domfelte med frihetsstraff opp til ett år fikk verneretten tilbake 9. mai 1950. Utvilsomt finnes det også blandt dem som er dømt til lengere straffer mange som en ikke har grunn til å tro ville svikte den tillit som ble vist dem om de fikk verneretten tilbake, men det finnes også elementer som en etter komiteens mening ikke kan ta risikoen for å ta inn i militæret. En må også ta hensyn til den uro det kunne skape i avdelingene om folk, domfelt for alvorlig landssvik, ble godtatt i forsvaret uten nærmere sikting. Komiteen finner derfor at spørsmålet om domfelte skal få verneretten tilbake før tiden, må henvises til individuell avgjørelse, enten av benådningsmyndigheten eller ved kjennelse av forhørsretten etter reglene i utkastet.

Ole F. Harbek.

En kriminologisk undersøgelse og efterundersøgelse af 244 ungdoms- fængselsfanger.*)

Af stud. jur. ÅGE PETERSEN.

III. EFTERUNDERSØGELSE.

A. Denne undersøgelses sidste hovedafsnit omfatter *efterundersøgelsen*, spørgsmålet om recidiv efter løsladelse fra ungdomsfængslet. Ved recidiv forstås som i indledningen omtalt, at en prøveløsladt inden udløbet af en periode på 5 år regnet fra prøveløsladelsens dato for overtrædelse af borgerlig straffelov enten idømmes straf af ubetinget fængsel eller ved fængselsnævnets resolution genindsat i ungdomsfængslet efter straffelovens § 42, 4. stk.

Den statistiske metode, der anvendes her, er den af prof. Gunnar Dahlberg i Statens off. Utredningar 1944—50 p. 339 ff, især 348 f omtalte. Om metoden må henvises til nævnte værk.

Straffet uden hensyn til arten for en eller anden lovovertrædelse, bortset fra politiske forbrydelser, er 154 eller 63,1 % af hele materialet. Indskrænker man undersøgelsesfeltet til kun at

*) Fortsat fra forrige hefte.

omfatte straf af fængsel (ligestillet hermed genindsættelse) for overtrædelse af borgerlig straffelov, fremkommer kun en såre ringe forskel, idet 143 eller 58,6 % er recidiveret; det har således kun terminologisk formål at bestemme recidivet som her sket. Indsnævrer man recidivbegrebet til kun at omfatte straf af fængsel i 5 måneder eller derover, således at det svarer til det i fængselsstatistikken anvendte, er forskellen derimod større, idet tilbagefald i så fald kun kan registreres hos 102 ungdomsfængselsfanger eller 41,8 % af de undersøgte 244 personer, jfr. inspektør Aage Hansen i N.T.f.S. 1947 p. 16, hvor denne terminologi er anvendt med samme resultat som her.

B. 1. Efter den ovenfor angivne begrebsbestemmelse og statistiske metode fremkommer *recidiv for hele materialet under eet* som følger:

observationsår	antal observanter	rec.-% pr. år	sammenl. rec.-%
1.	244	21,7	21,7
2.	191	27,7	43,4
3.	138	16,2	52,5
4.	115	4,3	54,5
5.	110	8,2	58,2

Som bemærket før er 58 % af de i årene 1935—39 incl. indsatte ungdomsfængselsfanger recidiveret inden udløbet af det 5. år regnet fra prøveløsladelsens dato. Det er en høj procent, men den kan desværre ikke sættes i forhold til nogen dansk undersøgelse af grovere unge lovovertrædere, der går i statsfængsel. Der er derimod mulighed for sammenligning med svensk ungdomsfængsel, hvor tilbagefald (fængelse og strafarbejde) er beregnet for de i årene 1939—42 prøveløsladte mænd og beregningen er foretaget på samme måde som her (jfr. Dahlberg p. 364 f):

Sammenlagt rec.-%.

obs-år	svensk ufgl.	da. ufgl.
1.	21,9	21,7
2.	36,3	43,4
3.	43,2	52,5

Der er utvivlsomt en forskel mellem resultaterne af dansk og svensk ungdomsfængselsbehandling, men den er større end disse procenter viser, idet det i den svenske undersøgelse anvendte recidivbegreb omfatter den ukvalificerede frihedsstraf, fængelse, der nogenlunde svarer til den danske ukvalificerede frihedsstraf hæfte, og de tre observationsår falder sammen med de af krigstiden prægede år fra 1940—1945. Begge omstændigheder bevirker, at den udfundne procent ligger noget — men hvor meget vides ikke — over, hvad en med den danske parallel svensk undersøgelse ville vise.

Betragter man recidiv-% pr. år, viser det sig, at de to første år er de vanskeligste, idet $\frac{1}{5}$ recidiverer i det 1. år og $\frac{1}{4}$ i det 2. år. Overleves de to første år vil kun 16 % af resten recidivere i det 3. år og recidiv i 4. og 5. år forekommer kun sjældent.

De prøveløsladte undergives efter straffelovens § 42, 3. stk. tilsyn; dette varer normalt 2 år, regnet fra årsdagen for indsættelsen i ungdomsfængsel, jfr. straffelovens § 42, 5. stk., ikke den faktiske løsladelsesdato. 180 personer eller 73,8 % har haft et tilsyn på 2 år, men 62 personer eller 25,4 % har kun været under tilsyn i 1 år; 3-årige tilsyn forekommer kun sjældent, 2 eller 0,8 % af hele materialet. Recidiv i tilsynsperioden forekommer hos 89 personer eller 36,5 % af hele materialet eller 62,2 % af recidivisterne. Det er af interesse at undersøge, hvor mange der er recidiveret i tilsynsperioden, fordi overtrædelse af de for prøveløsladelsen foreskrevne vilkår, jfr. straffelovens § 38, 3. stk., der tidsmæssigt er begrænset til tilsynsperioden, giver fængselsnævnet en fakultativ adgang til at genindsætte den prøveløsladte, jfr. § 42, 4. stk. Blandt de foreskrevne vilkår findes den betingelse, at den pågældende fører et straffrit liv. Medens 89 personer ikke har overholdt dette vilkår, er kun 56 genindsat, men noget af forklaringen på denne forskel skal gives senere, her skal problemet kun omtales.

Recidiv mellem det 6. og 10. år fra prøveløsladelsen lader sig ikke beregne for alle ungdomsfængselsfanger, der ikke er recidiveret inden udløbet af det 5. år, fordi der under indsamlingen i Rigsregistraturen kun er medtaget oplysninger om sådant recidiv hos ungdomsfængselsfanger der kunne følges i fulde 10 år fra prøveløsladelsen, d. v. s. dem der er prøveløsladt inden udgangen af 1939.

Den mest korrekte metode synes at være at udregne recidiv mellem 6.—10. år hos de personer, der kan følges i ti år, d. v. s. ialt 131 ungdomsfængselsfanger.

Rec. mellem 6.—10. år.

obs. år	antal obs.	rec.-% pr. år	sammenl. rec.-%
6.	59	8,5	58,7
7.	54	5,5	61,0
8.	51	1,9	61,7
9.	50	2,0	62,5
10.	49	6,1	64,8

Den sammenlagte tilbagefaldsprocent ved udgangen af 5. obs.-år er, når den beregnes af disse ungdomsfængselsfanger lidt mindre end hvad materialet som helhed viser (54,9 % mod 58,2 %), hvilket antagelig skyldes, at besættelsestiden har indvirket i videre omfang på de prøveløsladte, der kom ud i dennes første år, end på dem der kom ud før, og disse senere løsladte har så

trukket gennemsnitsprocenten for hele materialet op. Det må derfor antages, at den her fundne recidivprocent (64,8 %) er lidt for lille til at angive tilbagefaldet inden udløbet af 10 år fra prøveløsladelsen, men dette kan antagelig sættes til $\frac{2}{3}$ af de indsatte ungdomsfængselsfanger. Undersøger man, hvormange af de lige behandlede personer der er straffet for et eller andet, fremkommer efter en 10 års periode 70,2 %. Kræver man straf af statsfængsel for overtrædelse af straffeloven, bliver procenten som ventet meget mindre, 50,4 %. Men der er som nævnt formentlig grund til at antage, at disse procenter kun angiver, hvad man minimalt ville finde ved en undersøgelse af hele materialet.

For oversigtens skyld kan følgende tabel opstilles:

obs. år	5 mdr. fgl.	fgl.	en eller anden lovovertr. og straf
1.—5. år	41,8 %	58,6 %	63,1 %
6.—10. år	50,4 %	64,8 %	70,2 %

De her udfundne tilbagefaldsprocenter (58,6 % og ca. 66 %) kan dog ikke antages at være repræsentative for et efterkrigstidsmateriale, da efterundersøgellesperioden i et vist omfang falder sammen med besættelsesårene.

2. Iøvrigt kan tilbagefaldet bedst belyses, når det undersøges hos forskellige grupper ungdomsfængselsfanger. Først undersøges

Recidiv i forhold til tidl. lovovertrædelser.

obs. år:	ikke tidl. lovovertr.			tidl. lovovertr.		
	antal	% pr. år	sam.%	antal	% pr. år	sam. %
1.	78	19,2	19,2	166	22,2	22,2
2.	63	15,9	32,0	128	33,6	48,3
3.	53	7,8	37,3	86	22,4	59,9
4.	49	2,0	38,6	66	6,0	62,3
5.	48	4,2	41,2	62	11,3	66,6

Der viser sig en signifikant forskel mellem tidligere lovovertrædere og begyndere, idet $\frac{2}{3}$ af de første er recidivister mod ikke engang halvdelen af begynderne. Den store forskel kan ikke forklares ved, at der er flere psykisk defekte blandt de tidligt »straffede« end blandt førstegangsløvovertræderne, da der i så henseende ikke er nogen signifikant forskel. Det kan ikke med sikkerhed påvises, at begynderne gennemgående er ældre ved anbringelsen, mere modne og udviklede samt modtagelige for påvirkning end »recidivisterne«, men en sammenligning af alderen ved indsættelsen viser en noget svag tendens mod højere alder hos begyndere:

fyldt år	16—17	18	19	20—21
beg. i %	7,7	35,9	39,7	17,6 = 100,0
»rec.« i %	13,3	39,2	34,3	13,2 = 100,0

Medens der er lidt flere 16.—18. årige blandt »recidivisterne«, er der blandt begynderne flere, der er fyldt 19 år eller derover ved anbringelsen. Af »recidivisterne« var 47,5 % fyldt 19 år eller derover, medens den tilsvarende procent hos begynderne var 56,4, men forskellen er kun ringe. Noget af forklaringen på forskellen mellem begyndere og »recidivister« ligger antagelig deri, at det netop drejer sig om begyndere, hvis første lovovertrædelse, ungdomsfængselsdommen, har karakter af lejlighedsforbrydelse, omend af grov karakter, men ikke er udtryk for nogen almindelig asocial tendens.

Betragter man tilbagefaldet i % pr. observationsår viser begynderne en stadig faldende tilbagefaldsprocent, især når de to første år er forløbet. I det tredje år er procenten knap en trediedel af det første års procent. Blandt »recidivister« er billedet noget anderledes, her er de tre første år de vanskeligste, idet mere end $\frac{1}{2}$ recidiverer i første observationsår, men ligesom materialet som helhed betragtet er det andet år det sværeste, her er $\frac{1}{3}$ af resten recidiveret. Af de 86 »recidivister«, der har »overlevet« de to første år, er mere end $\frac{1}{5}$ faldet tilbage, i det tredje år. I de to sidste observationsår forekommer rec. kun ret sjældent.

3. Mange undersøgelser har vist større tilbagefaldsprocent blandt lovovertrædere, der har begået deres første kriminelle handling som unge, i forhold til de lidt ældre. Samme tendens viser dette materiale, selvom alderforskellene er ret små. Her skal undersøges tilbagefaldet blandt personer, der ved første konstaterede lovovertrædelse var fyldt 17 år eller derunder, fyldt 18 år samt 19 år og derover. For at anvende den Dahlbergske metode må det kræves, at antallet observander i et undersøgelsesår er 25 eller derover, jfr. Dahlberg p. 351 ved tabel 8, og da dette krav ikke kan opfyldes ved visse aldersklasser, har disse måttet anbringes i større gruppe.

Rec. i forhold til alderen ved første konst. lovovertr.

17 år eller derunder				18 år			
obs. år	antal obs.	% pr. år	sam. %	antal obs.	% pr. år	sam. %	
1.	132	25,0	25,0	56	16,1	16,1	
2.	99	33,0	49,8	47	27,7	39,3	
3.	66	21,2	60,4	34	17,6	49,9	
4.	52	7,7	63,4	28	3,6	51,7	
5.	48	14,6	68,7	27	—	51,7	

19—21 år			
obs. år	antal obs.	% pr. år	sam. %
1.	56	19,7	19,7
2.	45	15,6	32,2
3.	38	2,6	34,0
4.	37	0,0	34,0
5.	37	5,4	37,5

Der ses en klar og tydelig forskel mellem de tre grupper. Af de yngste er mere end $\frac{2}{3}$ faldet tilbage inden 5 års periodens udløb, er de pågældende 18 år ved første konstaterede lovovertrædelse vil kun halvdelen begå lovovertrædelser, men chancerne for at holde sig klar af straffelovens fængselsbestemmelser er stor for den ældste gruppe, hvor kun lidt mere en $\frac{1}{3}$ påny begår lovovertrædelser. For så vidt angår de ældste, må det erindres, at de udgør en på forhånd håbefuld gruppe, der består af begyndere, hvis første lovovertrædelse altså falder sammen med ungdomsfængselsdommen og i forhold til de yngre normalt mere stabile og modne, hvilket muliggør en hensigtsmæssig påvirkning i fængslet og forøger chancerne for heldig tilpasning til forholdene udenfor dette efter prøveløsladelsen. Disse forhold gør sig også i et vist omfang gældende for de 18-årige, hvis tilbagefaldsprocent adskiller sig fra de 17-åriges 69,0 %, der er beregnet på vanlig vis.

Forsåvidt angår tilbagefaldet fordelt på observationsår, er der en tydelig forskel mellem de ældre lovovertrædere og resten, idet det viser sig, at chancen for heldigt udfald af fængselsopholdet er stor, hvis de ældste kommer igennem de to første år efter prøveløsladelsen, hvorimod risikoen for tilbagefald hos resten er lige så stor i det 3. obs. år som i det første og det andet år.

4. Som talrige undersøgelser har vist, er faren for tilbagefald større blandt psykisk defekte lovovertrædere end blandt normale.

Af 18 psykopater er 17 eller 94,4 % recidiveret; blandt karakterdefekte er 24 af 32 eller 75,0 % straffet med fængsel eller genindsat i ungdomsfængslet efter prøveløsladelsen. Der frembyder sig en naturlig sammenligning efter »system Dahlberg« mellem tilbagefaldet hos psyk. defekte (psykopater, andre karakterdefekter og sinker) og psyk. normale, men på grund af det forholdsvis ringe antal psykisk påfaldende og deres store tilbagefald, falder antallet obeservander meget hurtigt ned under de 25, der danner minimumsgrænsen for systemets anvendelse. Desårsag kan en sådan beregning kun opstilles for de to første observationsår og denne ser således ud:

Rec. i forhold til psykisk egenart.

obs. år	psyk. def.			psyk. normale			
	antal	%	pr. år	antal	%	pr. år	sam. %
1.	60	30,0	30,0	184	19,0	19,0	19,0
2.	42	45,2	61,6	149	22,8	37,5	37,5

Allerede efter to års forløb viser der sig en overordentlig tydelig forskel med tilbagefaldet hos psyk. defekte og normale ungdomsfængselsfanger, en forskel der ikke bliver mindre, når det undersøges, hvor mange det samlede antal rec. inden for de to grupper udgør i procent af antallet i hver af grupperne, idet

46 eller 76,6 % af de psyk. defekte mod

97 eller 52,7 % af de psyk. normale

er recidiveret efter ungdomsfængselsopholdet.

Når man betragter et næsten 100 % tilbagefald hos psykopater og en procent på 75 hos lettere psyk. samt lige så meget hos de psykisk defekte under eet, og som modsætning hertil kun lidt over 50 % recidiv hos normale ungdomsfængselsfanger, synes en kommentering heraf at være overflødig.

5. Efter straffelovens § 42, 2. stk., træffes afgørelsen om løsladelse på prøve af fængselsnævnet efter indstilling fra fængslets ledelse, en sådan indstilling skal foreligge for nævnet, når eet år er forløbet fra indsættelsen, dog med fradrag af varetægtsarresten efter straffelovens § 86, 2. pkt. Beslutter fængselsnævnet, at straffen skal fortsætte, skal løsladelsen optages til fornyet behandling, når yderligere eet år er gået. Når den pågældende ikke er løsladt på 3-års dagen for sin indsættelse, skal han løslades på prøve, da maksimaltiden for opholdet, bortset fra genindsættelse efter § 42, 4. stk., er 3 år, jfr. § 42, 1. stk. Der kan dog også bestemmes prøveløsladelse uden for de faste tidspunkter, f. eks. ved indkaldelse til militærtjeneste. I det følgende skal tilbagefaldet undersøges blandt dem, der har siddet i ungdomsfængsel i eet år, i tre år og i et tidsrum her imellem. Har den pågældende afsonet omkring et år, det nøjagtige tidsrum afhænger af varetægtsfradragets størrelse, der normalt er 35—40 dage, dog for årg. 1939 længere, og af tillæg til afsoningstiden på grund af rømning, der dog kun forekommer ret sjældent og tidsmæssigt er uden større betydning, anbringes han i gruppe eet. Det samme gør personer, der har siddet i ungdomsfængsel udover 12 mdr., men kun indtil 15 mdr., selvom der ikke foreligger desertio — denne forøgelse er begrundet i det ringe antal obs. der ellers ville fremkomme. Har den pågældende derimod afsonet nær op til tre år, og prøveløsladelsen ikke skyldes særlige omstændigheder, henføres han under gruppe tre. Resten, d. v. s. løsladelser efter ca. 1½, 2 og o. 2½ års forløb anbringes i mellemgruppen, der ikke kan opdeles yderligere på grund af tekniske vanskeligheder og det Dahlbergske minimumskrav.

Rec. i forhold til fængselsopholdets længde:

obs. år	1 år				1—3 år			
	antal	% pr. år	samlet %	antal	% pr. år	samlet %		
1.	48	10,4	10,4	149	23,5	23,5		
2.	43	16,3	25,0	114	28,1	45,0		
3.	36	5,6	29,2	82	17,1	54,4		
4.	34	2,9	31,3	68	4,4	56,4		
5.	33	0,0	31,3	65	13,8	62,4		

obs. år	antal	3. år		sam. %
		%	pr. år	
1.	47	27,7		27,7
2.	34	41,2		57,5 ialt: 74,5 %

På grund af det ringe antal observander i den sidste gruppe i forbindelse med det store årlige tilbagefald kan recidiv kun beregnes for de to første obs. år, men disse giver utvetydigt udtryk for en forskel overfor de to andre grupper. Den samlede tilbagefaldsprocent er beregnet på sædvanlig måde.

Recidiv forekommer hos knap $\frac{1}{3}$ af dem, der løslades efter 1 års afsoning, men næsten $\frac{2}{3}$ bliver recidivister efter at have afsonet omkring 2 år og af de mest scenevante er $\frac{1}{3}$ faldet tilbage. Tilbagefaldet blandt de hurtigst løsladte er kun halvt så stort som blandt personer, der er løsladt efter mellem 21 og 27 måneders ophold i ungdomsfængslet, nemlig 31,3 % mod for 2 års fængernes vedkommende 61,7 %. Den lave tilbagefaldsprocent hos dem, der kun har siddet eet år i ungdomsfængsel, kan kun opfordre til fortsat brug af denne adgang til hurtig løsladelse. — Blandt de ungdomsfængselsfanger, der har siddet i 3 år, er tilbagefaldet meget stort, 75 %, hvilket har nærliggende årsager.

6. I det følgende skal undersøges, hvad recidivisterne er idømt fængsel for. Er en person dømt for flere forskellige lovovertrædelser, kan hovedforbrydelsen ikke udskilles på rationel vis, da rigsregistraturens kort kun giver de nødvendigeste oplysninger og en indsamling og nøjere gennemgang af de i sagens akter beroende domsudskrifter har været uoverkommeligt. I de tilfælde, hvor lovovertrædelserne ikke er tyveri i forbindelse med andre ejendomsforbrydelser — hvilke tilfælde er udskilt — betragtes den lovovertrædelse som hovedforbrydelse, hvis strafferamme er højest.

Rec. fordelt på forbrydelsesarter.

tyveri	94 pers. (eller 65,7 %)
i forbindelse med underslæb etc.	28 —
underslæb eller bedrageri	5 —
hæleri	2 —
røveri	2 —
ejendomsforbrydelser	131 pers. (eller 91,6 %)
vold mod sagesløs person (§ 244,3)	3 —
overfald (§ 244,4)	1 —
legemsbeskadigelse (§ 245,2)	1 —
voldsforbrydelser	5 pers. (eller 3,5 %)

voldtægt	1 —
blufærdighedskrænkelse	3 —
sædelighedsforbrydelser	4 pers. (eller 2,8 %)
alfonseri	2 —
brandstiftelse	1 —
andre lovovertrædelser	3 pers. (eller 2,1 %)

ialt 143 eller 100,0 %.

Noget egnet sammenligningsmateriale findes ikke og især må det bemærkes, at kriminalstatistikens tabel VIB er uanvendelig, da forskellige af dens forbrydelsesgrupper er for sammensatte og tyveri i forbindelse med underslæb, bedrageri o. s. v. behandles på anden måde end her.

Som ventet dominerer ejendomsforbrydelser, der omfatter 92 % af de begåede lovovertrædelser, de resterende 8 % er ligelig fordelt mellem de øvrige forbrydelsesarter. Den hyppigst forekommende lovovertrædelse er tyveri, en forbrydelse som $\frac{2}{3}$ af recidivisterne har begået, men herudover har næsten $\frac{1}{2}$ begået tyveri i forbindelse med underslæb, bedrageri og lignende.

7. I det følgende skal kort omtales, hvad recidivisterne er straffet med. For at betegne en løsladt ungdomsfængselsfange som recidivist kræves som tidligere omtalt, at vedkommende er idømt straf af fængsel eller genindsat i ungdomsfængsel efter straffelovens § 42, 4. stk. for overtrædelse af det for løsladelsen foreskrevne vilkår om straffri vandel.

Straffens art og længde.

genindsat i ungdomsfængsel	56 pers.	eller 39,2 %
fængsel i 3 mdr. el. derunder	10 —	} — 16,8 %
— i 4 —	6 —	
— i 5 —	8 —	
— i 6 —	5 —	} — 12,6 %
— i 8 —	11 —	
— i 9 — (psykopat-fgl.)	1 —	
— i 10 —	1 —	
— i 1 år	13 —	} — 20,9 %
— i 15 mdr.	5 —	
— i 18 —	12 —	
— i 2 år	10 —	} — 10,5 %
— i 3 —	2 —	
— i 3½ —	2 —	
— i 5 —	1 —	
	143 personer	100,0 %

Knap 40 % af de tidligere ungdomsfængselsfanger er genindsat i ungdomsfængsel efter straffelovens § 42, 4. stk. Af resten er næsten 30 % idømt fængsel i indtil 1 år, herunder falder eet tilfælde af psykopatfængsel. De resterende 30 % af ungdomsfængselsfangerne er idømt fængselsstraffe af længere varighed end 1 år.

Af 89 tidligere ungdomsfængselsfanger, der har begået lovovertrædelser i tilsynsperioden, for hvilke der er rejst tiltale inden dennes udløb, er 56 genindsat i ungdomsfængsel, mens 33 har fået alm. fængselsstraf. Fængselsnævnets beføjelse til at genindsætte prøveløsladte er kun fakultativ; der kan kun i begrænset omfang af de foreliggende oplysninger udledes noget om årsagerne til, at visse personer går uden om ungdomsfængslet. Efter straffelovens § 42, 4. stk., kan en genindsat person holdes tilbage i ungdomsfængsel i indtil 1 år, udover det i 1. stk. angivne 3 års maksimaltidsrum, men hvor en så kort tilbageholdelse på forhånd må anses for uden virkning, må fængselsnævnet henvise sagen til normal domstolsbehandling; det er muligt, at dette forhold har forårsaget, at 14 tidligere ungdomsfængselsfanger, der alle har tilbragt tre år i ungdomsfængsel, ikke er genindsat. Om de resterende 19 personer kan der ikke på grundlag af de sparsomme oplysninger udledes nogen forklaring på, hvorfor de er gået uden om ungdomsfængslet.

Opgør man resultatet af denne undersøgelse i forhold til de i det foregående omtalte kontrolundersøgelser af unge lovovertrædere, viser denne undersøgelse gennemgående ikke forhøjet frekvens af kriminogene faktorer hidrørende fra den pågældendes hjem. For så vidt angår ungdomsfængselsfangernes psykiske egenart, er der fundet færre psykiske defekter end blandt andre unge lovovertrædere. Dette har sin forklaring i straffelovens krav til de indsattes modtagelighed for opdragelse og uddannelse.

For så vidt angår efterundersøgelsen er sammenligning kun mulig i ringe omfang. Der har ikke med sikkerhed kunnet påvises større tilbagefald hos ungdomsfængselsfangerne end hos andre grove unge lovovertrædere.

Udenfor de tilfælde, hvor sammenligning er mulig med andre undersøgelser, har de fundne resultater ikke større værdi, da behandlingsmåden er statistisk.

Age Petersen.